

imellem Værtshuushold og Restauration. Ogsaa der har man ladet det aldeles beroe paa et Skøn, hvorvidt den Bedkommende skal gives Borgerskab som Restaurateur eller Værtshuusholder, idet man blandt Andet har ladet det være afhængigt af, hvorvidt man synes, at det Locale, som den Paagældende har, er pænt nok. Dette kan have en overordentlig stor Betydning; thi Værtshuusholderen skal være 40 Aar og Restaurateuren kun fuldmyndig. I § 73 siges der, at hvis Nogen finder at kunne anke over en af Magistraten eller Amtmanden i Genhold til nærværende Lov tagen Beslutning, har han at rette sin Anke til Indenrigsministeriet, som da afgjør Sagen. Jeg synes, at det er et altfor almindeligt Udtryk, hvorved disse Sager lægges ind under Administrationens Afgjørelse. Endelig er der i § 97 ganske i Almindelighed sagt, at hvor særdeles Omstændigheder tale derfor, skal Indenrigsministeriet være bemyndiget til ved Bevilling at dispensere fra de i nærværende Lov indeholdte Bestemmelser. Dette forekommer mig ogsaa at være et altfor almindeligt Udtryk. Jeg nægter ikke, at det med Hensyn til flere Bestemmelser kan være nødvendigt, f. Ex. med Hensyn til Fuldmyndighed, men jeg skjønner dog ikke, at det vil være nødvendigt at holde dem i saa stor Almindelighed, hvorved det Hele saa at sige igjen falder ud af Lovsform og bliver gjort til Gjenstand for Bevilling.

Naar jeg nu betragter de Bestemmelser, som ere givne, og de personlige Betingelser, der ere satte for Afgangen til at drive borgerlig Næring, saa forekommer det mig, at jeg i visse Henseender maa foretrække Lovforslaget i dets første Skikkelse for denne endelige Skikkelse, uagtet jeg fuldelig anerkjender, at det ikke har vundet lidet ved den forandrede Form, det har faaet. Det er saaledes nu foreslaaet, at Ingen maa faae Borgerskab, som ved Dom er bleven fundet skyldig til Straf paa Vren eller offentligt Arbejde eller er under Tiltale for en Forbrydelse, der kan medføre saadan Straf; men dersom man i en vis Henseende vil værne om Borgerskabets Ære, selv om dette er en Fordom — der ere mange Fordomme, som ere

dybt grundede i Forholdene og jeg veed virkelig ikke, om man skal beklage det, naar en Mand føler sig hævet ved Tanken om, at han er Borger i Byen, en Selvsøfelse, som er gaaet i Arv fra gamle Dage — saa synes jeg dog ikke, at det er noget egentlig Bærn, som man her opstiller fremfor det, der bestemtes i det første Lovforslag, uagtet det vistnok stemmer med den nuværende, gjældende Lovgivning. Jeg vilde derfor foretrække den Bestemmelse, som staaer i det oprindelige Udcast, at den, som har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, ikke skulde kunne erhverve Borgerkab; men jeg vilde rigtignok ønske tilføjet, at Handlingen skulde være begaaet efter det fyldte 18de Aar. Efter § 9 skal Magistraten og paa Landet Amtmanden være bemyndiget til at meddele den, som paa Grund af Forbrydelse ikke kan erhverve Borgerkab eller Næringsbeviis, Bevilling til at drive en eller anden Næring; men jeg veed ikke, hvorfor man ikke kan give den Bedkommende Afgang til Erhverv igjennem Næringsbeviis, hvorfor man vil gjøre det afhængigt af en Bevilling; jeg synes ikke, der er nogen Grund dertil. Hvad der har forundret mig meget, er en Bestemmelse i samme § 9, som siger, at hvad Haandværk angaaer, da maa den, der har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, kun drive dette, forsaavidt han med egne Hænder, samt med Hustrues og Børns Hjælp kan overkomme det, idet det skal være ham aldeles formeent at antage nogen Dreng til Hjælp eller Dplærelse. Er det Meningen, at han, naar han driver en Handel, kan antage en Dreng til Hjælp eller Dplærelse? Saaledes, som Udtrykkene staae her i § 9, forekommer det mig, som om de alene maatte angaae Haandværk; det kunde vistnok fortjene at blive udtrykt noget tydeligere. Med Hensyn til Dvinderens Afgang til Næring, da gaaer der en vis Partisthed for Handelsnæringen igjennem Loven; til denne Slags Næring skulle de have Afgang uden Videre, men til al anden Slags Næring skulle de have Bevilling. Jeg kan nu ikke indsee, hvad Grunden er til denne Adskillelse; hvorfor skal en Dame med Curator kunne være Grosferer, men derimod ikke Skræder eller Skomager, hvilket dog i mange Henseender vilde ligge